

[Ole M. Nielsen]

en langsigtet udviklingspolitik og samtidig muliggør de justeringer, som betinges af ændrede forudsætninger i enkelte lande. Derfor er det godt, at Danida i 1988 lancerede sin handlingsplan, og at den siden som led i landekoncentrationen er fulgt op af gedigne landeanalyser. At der indimellem kan være behov for omprioriteringer eller justeringer, er vel egentlig positivt eller i hvert fald en udfordring.

Vi kan ikke ignorere, at der er indtruffet en positiv udvikling i lande som Angola, Etiopien og Namibia, lande, som endnu ikke er udpeget som programsamarbejdslande. Der er fremkommet interessante analyser af udviklingen i Angola og Etiopien, som gør det relevant at overveje, om ikke disse to lande skal være på vores prioriteringsliste.

Med henblik på at opnå den bedste udnyttelse af ulandsmidlerne er Kristeligt Folkeparti tilhænger af, at der til stadighed foretages en nøje vurdering af udviklingseffekten både på kort og lang sigt. Ud fra samme forudsætning er vi tilhængere af en rimelig koncentration af den danske bistandsindsats. Vi har et stort ansvar for, at bistandsmidlerne udnyttes optimalt. Den danske befolkning er kritisk, og det folkelige engagement er vigtigt for at fastholde opbakningen til bistanden i en tid, hvor der stilles krav til det offentlige fra mange sider.

I den forbindelse vil jeg også pege på den store betydning, det har, at så mange danskere som muligt inddrages i bistandsarbejdet, dels indirekte via information, dels gennem et mere direkte engagement som udsendte eksperter eller såkaldt frivillige. I Kristeligt Folkeparti lægger vi stor vægt på, at en betydelig og gerne en stigende andel af den bilaterale bistand formidles gennem en række private bistandsorganisationer med en bred folkelig berøringsflade, naturligvis under forudsætning af, at bistanden formidles på forsvarlig vis.

Vi er naturligvis glade for, at den danske bistand har nået det niveau, den har. Det bekymrer os meget, at andre nordiske lande skærer bistanden ned. Vi mener, den danske bistand skal hæves væsentligt, og vi har, selv om vi har indenlandske budgetproblemer, dog en pæn balance i forhold til udlandet. Vi har mulighed for at yde.

Trods vor lidenhed har vi i Danmark meget at byde på, når det gælder udviklingen af i det-

te tilfælde Afrika. Jeg har den opfattelse, at selv om vi naturligvis skal give Afrika mulighed for at udvikle industri og skal aftage deres produkter, er det vigtigt at stoppe den alt for store vandring, der i næsten alle ulande sker fra land til by. Det kan vi kun gøre ved at hjælpe landene med udviklingen i landområderne. De fundamentale udviklingselementer er undervisning i almindelige skolefag, i hygiejne og i dyrkning af jorden. Jeg mener, Danmark i langt højere grad end nu skal satse på at hjælpe på disse områder. Når vi taler landbrug, er det praktisk undervisning i jordbehandling og dyrkning, men sammen med dette hører ofte projekter til fremskaffelse af vand. Til disse ting kan også høre anlæg eller forbedring af veje, behandling og opbevaring af afgrøder osv., opgaver, som også indgår i udviklingshjælpen i dag. Udviklingen af landbrug, altså etablering af en fødevarereproduktion, der gør lokalbefolkninger og lande selvforsynende med fødevarer, er et godt fundament, måske en betingelse for en stabil videreudvikling af samfundet.

I mange tilfælde vil forbedringer på landbrugsområdet hindre de miljøkatastrofer, der ofte er afledt af uvidenhed. Vi mener, at en øget ulandshjælp i vidt omfang kan udgøres af personelbistand, hvilket reelt ikke vil betyde den samme udgift for samfundet som materielbistand. Vi ved godt, at det ikke giver så mange ordrer til dansk industri – undtagen måske på pumper – men vi synes, det er en spændende tanke, at mange af de veluddannede mennesker, vi døjer med at finde beskæftigelse til i Danmark, vil kunne yde en fremragende indsats i Afrika – til Afrikas udvikling og til deres egen.

Vi er vistnok den første generation i Europa, siden Adam og Eva blev gennet ud af Paradis, der er i den paradoksale situation, at vi har for meget mad og for lidt arbejde. Alle generationer har kæmpet for at få mad nok og mindre arbejde. Nu har vi nået det, og så er det det største problem, vi har. Vi må lære at indrette os, så den situation bliver til glæde for os selv og til gavn for andre. Vi skal naturligvis stille fødevarer til rådighed i det omfang, det er nødvendigt i katastrofesituationer, men vi kan også bruge nogle af vore menneskelige ressourcer til at hjælpe afrikanerne til at klare sig selv. Vi kunne eksempelvis køre landbrugsskoler, ikke